

Nüüd jälle omma järje peält
Sa ue aasta toja
Eas' loma korjad siggida
Ja põllud, wäljad õnnista
Ja anna rahho ello.

Eas' üllema ja allama
So heldet armo maitsta
Ja wõtta neid, kes ellamad
Keig' kurja eest nüüd kaitsta
Ja keela wargust, walle-keelt
Ja anna keigil waggat meelt
So pühha nimme pärrast!

Süis lešjed, waesed, lapsed ka,
Suurt armo Ma peal leidwad
Ja sawad abbi ruttuga,
Kui sinno pole hoidwad:
Ni, kui Sa ue aasta tood
Ni Sinna heldet süddant lood,
Mis tahtwad head teha.

Oh Summal! aita armust nüüd
Ja kule meie palwed

Ja unnušta keik wannad süüd,
So káed on ikka helded
Neid õnnistama iggawest,
Kes palluwad Sind süddamest,
Sell' kallil uel aastal!

Mešsilaste perreheitmisest.

Mõda lainud aastal (1870) Mai ku 26.
päwast sadik, kui liinud heitma hakkasid, tul-
lid emmad perrega ühtlase wälja, heitsid oksa
ehk láksid ka ühhe wanna máritud pu sísse
ja jáid paigale.

Teised perred mángisid paljo ja nende em-
mad ei tulnud mitte heaste wälja. Mõnned
puud heitsid jubba 8 päwa pärrast; agga ei
jánud kohhe paigale. Kui teine perre wälja
tulli, süis seggisid kaua úllewel tules, kuni
wáksisid ja wimaks oksa heitsid, kust neid tüh-
ja pu sísse pandi. Et agga emma nende seas
ei olnud, süis ei jánud nemmad paigale, waid
láksid wanna pu peale taggasi, kus emma jubba
enne olli ees lainud.